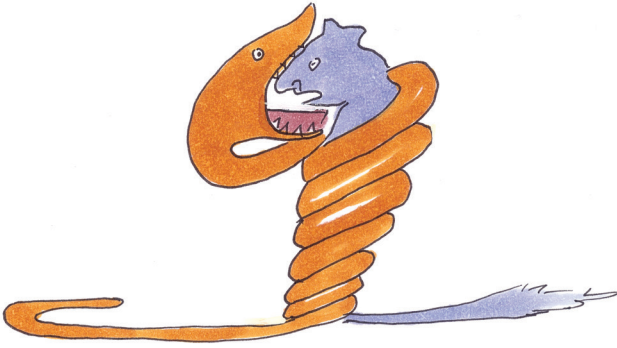

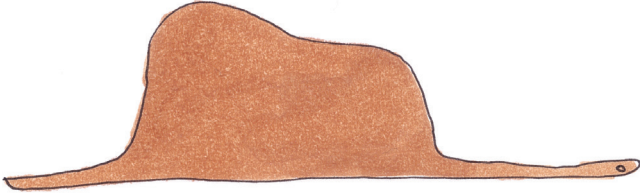
1. BÖLÜM

Altı yaşımıdayken balta girmemiş ormanlar hakkında yazılmış “Yaşanmış Hikâyeler” isimli bir kitapta muhteşem bir resim görmüştüm. Bu resim, vahşi bir kediyi yutan bir boa yılanını gösteriyordu. Gördüğüm resim işte yukarıda.

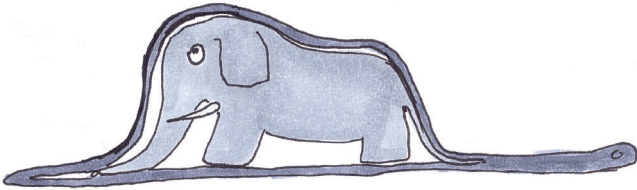
Kitapta: “Boa yılanları kurbanlarını çiğnemedен tek lokmada yutarlar. Hiç hareket edemeyecek hale gelip altı ay boyunca da yediklerini sindirebilmek için uyurlar.” diyordu.

Böylece ormandaki maceralar hakkında düşünmeye başladım ve boya kalemimle ilk resmimi çizmeyi başardım. Bir numaralı resmim şöyleydi:

Eserimi yetişkinlere gösterdim ve yaptığım resmin onları korkutup korkutmadığını sordum. Cevapları “Bir şapka neden korkutsun ki?” oldu.

Halbuki resmim bir şapkayı temsil etmiyordu. Bir fili sindirmeye çalışan bir boa yılanını gösteriyordu. Yetişkinler anlayabilsin diye boa yılanının içini resmettim. Yetişkinler hep açıklamaya ihtiyaç duyarlar. İki numaralı resmim şöyleydi:

Bu sefer yetişkinler, açık ya da kapalı boa yılanı resimlerini bir kenara bırakıp coğrafya, tarih,

matematik ve dilbilgisiyle ilgilenmemi söylediler. Böylece, henüz altı yaşımıdayken muhteşem bir ressamlık kariyerini bırakmış oldum. Bir ve iki numaralı resimlerimin başarısızlığı sebebiyle cesaretim kırılmıştı. Yetişkinler hiçbir şeyi kendi başlarına anlamazlar ve çocuklar için onlara açıklama yapmak çok yorucu bir şeydir.

Sonunda başka bir meslek seçmek zorunda kalınca ben de pilotluğu öğrendim. Dünyanın neredeyse her yerinde uçtum. Gerçekten de coğrafya çok işime yaradı. Bir bakışta Arizona ile Çin'i ayırt edebiliyordum. Eğer gece vakti yolunuzu kaybederseniz bu çok gerekli bir şey.

Bu suretle hayatım boyunca bir sürü ciddi insanla bir sürü ilişkim oldu. Büyük insanların yanında çok zaman geçirdim. Onları çok yakından tanıdım. Fakat bu, onlar hakkındaki intibamı pek değiştirmedim.

Aralarından uyanık gibi gözükken birine rastladığım zaman, her zaman yanımda sakladığım bir numaralı resmimle onu imtihan ediyordum. Gerçekten algısı yüksek mi, görmeye çalışıyordum. Fakat cevapları hep aynı oluyordu: "Bu bir şapka." Artık ona ne boa yılanlarından ne balta girmemiş ormanlardan ne de yıldızlardan bahsediyordum. Onun hoşlanacağı şekilde briç, golf, politika ve kravatlardan konu açıyordum. Ben bu

tarzda konuşunca yetişkin insanlar böyle mantıklı biriyle karşılaştıklarına çok memnun oluyorlardı.

2. BÖLÜM

Böylece kimseyle gerçekten konuşmadan tek başıma yaşadım; ta ki altı yıl önce Sahra Çölü'nde uçağım bozulana kadar. Motorda bir bozukluk vardı. Beraberimde ne bir tamirci ne de bir yolcu olduğum için çok zorlu bir tamirata tek başıma başarmaya hazırlandım. Bu benim için bir ölüm kalım meselesiydi. Yanımda ancak sekiz gün yetecek kadar suyum kalmıştı.

Birinci gece en yakın yerleşim alanına bin mil mesafede, kumun üzerinde uyudum. Okyanusun ortasında salın üzerindeki bir kazazededen daha yalnızdım. Böyle bir haldeyken sabaha karşı küçük bir çocuğun sesiyle uyandırılmamın beni nasıl hayrete düşürdüğünü tahmin edersiniz. Şöyle diyordu:

- Lütfen... bana bir koyun resmi çizer misin!

- Ne?!

- Bana bir koyun resmi çiz...

Yıldırım çarpmış gibi bir anda ayaklarımın üzerinde dikiliverdim. Gözlerimi iyice ovuşturdum. Dikkatlice baktım. Bana ciddiyetle bakan olağanüstü küçük bir beyefendi vardı karşımda. İşte, daha sonraları yapabildiğim en iyi portresi. Şüphesiz ki resmim, gerçeğinden çok daha az çekici oldu. Bu benim hatam değil. Henüz altı yaşım da ressamlık kariyeri hayalim yetişkinler tarafından bitirilmiş, açık ve kapalı boa yılanı hariç hiçbir şeyin resmini yapmayı öğrenememiştim.

Şaşkınlık içinde karşımdaki tezahüre bakakalmıştım. En yakın yerleşim alanına bin mil uzakta olduğumu unutmayın. Oysa küçük beyefendinin ne kaybolmuş ne de yorgunluktan, açlıktan, susuzluktan ya da korkudan ölmüş bir hali vardı. En yakın yerleşim alanına bin mil uzakta, çölün ortasında kaybolmuş bir çocukla alâkası yoktu. Konuşabildiğim anda ona şöyle dedim:

- Fakat... sen ne yapıyorsun orada?

Çok ciddi bir şeyden bahsedercesine tekrar etti:

- Lütfen... bana bir koyun resmi çiz...

Eğer karşınızdaki sır çok etkileyici olursa itaat etmemeye cesaret edemezsiniz. En yakın yerleşim merkezine bin mil uzaklıkta ve ölüm tehlikesi altında yapılacak çok saçma bir şey gibi gelse de cebimden bir kâğıt ve kalem çıkardım. Sadece coğrafya, tarih, matematik ve hatta dilbilgisi öğrendiğimi hatırlayıp küçük çocuğa (biraz ters bir eda ile) resim yapmayı bilmediğimi söyledim. Şöyle cevap verdi:

- Önemi yok. Bana bir koyun resmi çiz.

Hayatımda hiç koyun resmi çizmediğim için ona yapabildiğim iki resimden biri olan kapalı boa resmini çizdim. Verdiği cevap beni hayrete düşürdü:

- Hayır! Hayır! Boa içinde bir fil istemiyorum. Boa yılanı çok tehlikelidir, fil ise çok yer kaplar. Benim oralar çok küçüktür. Benim bir koyuna ihtiyacım var. Bana bir koyun resmi çiz.

Ben de çizdim. Dikkatle baktıktan sonra:

- Hayır! Bu koyun çok hasta. Başka bir tane yap.

Çizdim.

Dostum kibarca gülümsedi, hoşgörülü bir tavırla:

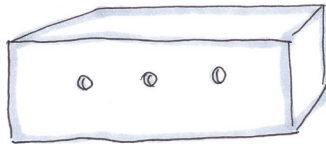
- Görmüyor musun... bu bir koyun değil, bir keçi. Boynuzları var...

Böylece tekrar dedim. Fakat bu da diğerleri gibi reddedildi:

- Bu çok yaşlı. Ben çok uzun yaşayacak bir koyun istiyorum.

Motoru sökmeye bir an önce başlamak istiyordum, sabrım tükenmeye başlamıştı. Çabucak aşağıdaki resmi çiziktirdim.

Ve sallayıverdim:

- Bu onun kutusu. İstedığın koyun bunun içinde.

Fakat genç jürimin yüzünün parladığını görünce çok şaşırdım:

- Tam istediğim gibi! Bu koyun için çok ot gerekir mi dersin?

- Neden?

- Çünkü benim oralar çok küçük...

- Kesinlikle yeter. Sana çok küçük bir koyun verdim.

Başını resme doğru uzattı.

- Bu kadar da küçük olmasaydı... Bak! Uyuşmuş...

İşte küçük prensle böyle tanıştık.

3. BÖLÜM

Nereden geldiğini anlamam çok uzun zamanımı aldı.

Bana birçok soru soran küçük prens, benimkileri hiç duymuyor gibiydi. Ara sıra kullandığı kelimeler, yavaş yavaş her şeyi anlamamı sağladı. Böylece, uçağımı ilk olarak fark ettiğinde (uçağımın resmini çizmeyeceğim, benim için çok zor bir resim) bana şöyle sordu:

- Bu şey de neyin nesi?

- Bu bir şey değil. Uçuyor. Uçak. Benim uçağım.

Ona uçtuğumu söylemekten gurur duydum. Bağırarak:

- Nasıl! Gökyüzünden mi düştün?